

Museo
do Pobo
Galego

instituto de
estudos das
identidades

Tamén este vrau pasado
tuvemos dúas bombillas
bailaba a xente á sombra
ás dúas mil maravillas.

Bombillas chamábaselle a eso que hai, un baile que se facía por exemplo nos castiñeiros, alí na entrada da carretea de Vilela...

No camiño vecinal
que vai desde a carretera,
de alí non faltou ningunha
das rapazas de Vilela.

Baixaban ás tres da tarde
sin dormir a siesta larga,
non lle tiñan medo ó sol
aunque lles queimaba á cara.

Debaixo dos castiñeiros
alí empezaban a charla:
“¿Qué che parece a ti Pepa,
que che parece a ti Xuana?”

“Pra min Fulano de tal
non che me da confianza,
persume muito bailando,
debe de ser lingua largha.”

“Mentira que é bo rapaz”
contéstalle a outra rapaza,
a outra chísgalle o ollo
porque a vía interesada.

De pronto chega o rapaz,
todos calaron ca charla
e a que máis e a que menos
ponse como unha naranxa.

“E logo que falabais
que quedastes tan caladas”
“Érache da carretera
que sei que nuncha se acaba.”

(Risas) Decían as outras. E despois dice:

Logo veín as da Rúa
baixando con moita calma
unhas veín con trenza larga
i outras con polvos na cara.

Todas veñen criticando
das que traen pelo ó garsón

...

Pero ahora non sei máis...

... por parecer un home
xa cambian de traxe
toman algún home
por un varredoiro
elas taban ociosas
a esticarlles o coiro.